

Chương thứ sáu mươi

“Tay Trắng” San Bằng “Sát Kiếp”;
“Kiếm Quang” Chặt Cụt “Đầu Ma”

Nam Cung lão phu nhân nghẹn ngào ngửa cổ trợn mắt, đưa tay lên vuốt ngực rồi thở phì một cái. Đúng là cái thở dài uất kết. Hơi thở tuy nhỏ nhưng rất dài, liên miên cơ hồ bất tuyệt, thê lương, rợn óc, tưởng có thể nát đá, rũ tâm...!

Giữa lúc ấy, Điền Tú Linh chợt tỉnh lại, vừa chạy đi vài bước bỗng cảm thấy rợn óc, vội lùi ngay trở lại. Chỉ nghe Nam Cung phu nhân trầm giọng nói:

– Nhâm Vô Tâm ạ! Hai vị kỳ nhân ở Tử Cốc người biết là thế nào chẳng? Thiết tưởng khỏi cần ta giải thích!

Nhâm Vô Tâm nhếch lông mày lên nói:

– Đó là hai vị ân sư của tại hạ.

Nam Cung phu nhân bĩu môi nói:

– Phì! Là ân sư của người? Nói mà không biết thẹn.

Nhâm Vô Tâm đỏ mặt giải thích:

– Thái Ất Thượng Nhân truyền thụ võ công cho tại hạ, hai vị lão nhân lại là quyến thuộc tình duyên, thì tại hạ... phải là...

– Hai vị lão nhân đã không có danh nghĩa vợ chồng, cũng chưa hợp lực truyền thụ đệ tử, người nhận quàng sao được? Nói thật cho người rõ, Nam Cung Minh là học trò của Thái Ất Thượng Nhân, còn ta đây là học trò của Thiên Tâm Thần Lão.

Nhâm Vô Tâm kinh ngạc, nghĩ thầm rằng: “Thái Ất là đàn ông, Thiên Tâm là đàn bà, đó là hai kỳ nhân ở Tử Cốc! Nếu vậy thì chàng và vợ chồng Nam Cung là đồng môn và cũng là ngang hàng, mà đó là điều mà chàng chưa từng bao giờ nghe nói và không ngờ đến.”

Nam Cung phu nhân lạnh lùng kể tiếp:

– Bảy, tám chục năm xưa, hai vị kỳ nhân ấy là đôi tình nhân. Cả hai cùng tu luyện thượng thừa công phu nên không kết thành vợ chồng.

Nhưng... nhưng hai đệ tử nam nữ của hai vị ấy đã kết thành một mối duyên... khăng khít...! Hai đệ tử ấy chính là Nam Cung Minh và Trình Ngọc Ngạc.

Nói đến đây mục chép miệng thở dài rưng rưng nước mắt:

– Nào ngờ trời sinh biến động. Sau khi Nam Cung Minh đánh bại hết anh hùng thiên hạ, đoạt được cái danh dự “Thiên hạ đệ nhất gia” rồi thì có một đứa con gái xinh đẹp thọc... gây..., phá tan hạnh phúc của gia đình Nam Cung.

Nhâm Vô Tâm cau mày vội hỏi:

– Người con gái ấy là ai?

Như không nghe thấy câu hỏi của Nhâm Vô Tâm, mục cứ tiếp tục thuật với giọng đầy chua chát và gay gắt:

– Nó... nó là môn hạ của phái Tuyết Sơn mình vận đạo bào, sử dụng một ngọn phát trần sắc bạc, trên giang hồ gọi nó là Ngân Phát Tiên Tử...!

Nhâm Vô Tâm biến sắc mặt đi nói:

– A! Mấy chục năm trước đây, tất cả hơn sáu chục mạng của Đệ tứ đại phái Tuyết Sơn đột nhiên bị giết trong một đêm, đó là...

Mục thở dài chép miệng:

– Đó là... đó là do ta hạ thủ. Đó là việc đã 72 năm qua. Ủi chao! Tiếc là ta đã xếp đặt cẩn thận, một phen ra tay là đã tận diệt phái Tuyết Sơn, vậy mà lại sơ ý để sống sót một đứa nhỏ chưa đầy một tuổi, đến nỗi về sau gây nên câu chuyện quái gở mục quả phụ Đệ Ngũ đệ đồng đường...

Nhâm Vô Tâm nghĩ thầm, mục này tàn ác hết sức, nhân hỏi:

– Đứa nhỏ chưa đầy một tuổi đó là con ai?

Mục nhếch mép cười nhạt:

– Nó là nghiệt chủng của Nam Cung Minh và Ngân Phát Tiên Tử đẻ ra. Lão quyết ý nhỏ cỏ thì nhỏ cả rễ. Không ngờ khi sắp ra tay thì Nam Cung Minh cướp giữ được đứa nhỏ rồi.

Chàng cười nhạt nói:

– Mụ giết đã hơn sáu mươi mạng rồi. Thiên Tâm Thần Lão dù không trách phạt, nhưng ân sư của ta quyết không dung thứ cho mụ.

Ký ức trở lại với chuyện xưa, mụ ấm ức nói:

– Đúng thế! Thái Ất Thượng Nhân đã quyết ý giết ta, nhưng sư phụ đều cho rằng lầm lỗi là do Nam Cung Minh phụ bạc ta mà gây nên. Ta có cái tội quá ghen, nhưng nếu vì thế mà giết ta thì phải giết Nam Cung Minh trước đã...!

Chàng vội hỏi:

– Lão phu nhân còn sống đến nay thì hẳn là ân sư cũng chưa trừng trị Nam Cung Minh...?

Mụ giải thích:

– Đâu có yên đi một cách dễ dàng thế được! Thái Ất Thượng Nhân đòi nào chịu giết Nam Cung Minh trước, nhưng cũng tống cổ hẳn đi và cũng truyền rằng trừ phi hẳn lấy được đầu ta thì mới được cho về núi...! Sự thật thì hẳn có cần kíp phải trở về núi với thầy hẳn đâu. Hẳn chỉ muốn báo thù cho cái con đĩ dê tiện kia thôi, cho nên đã từng giao đấu với ta suốt một ngày một đêm bất phân thắng bại. Võ nghệ hẳn có thể thắng được anh hùng thiên hạ chứ sao thắng nổi ta. Hai vị Thái Ất và Thiên Tâm thuở đó đương thời hăng hái và ganh khi. Thấy đồ đệ bất phân thắng bại, Thái Ất Thượng Nhân tức khí liền ra đi, bỏ sư phụ ta một mình ở lại Tử Cốc. Sư phụ ta cũng tranh khi, không chịu trừng phạt ta mà chỉ ân cần dạy ta muôn vàn không được giết hại đứa con nhỏ một tuổi đó. Từ đó hai vị lão nhân không hề gặp mặt nhau nữa...!

Chàng thở dài nói:

– A! Té ra chính vì phu nhân mà hai lão nhân gia đã đấu khí nhau đến nỗi không nhìn mặt nhau nữa.

Mụ thản nhiên nói:

– Không nhìn mặt nhau thì đã sao? Chẳng lẽ vì vậy mà giảm đi mấy tuổi thọ sao?

Chàng uể oải nói:

– Không thể thế được. Hai vị từng sống bên nhau cả trăm năm...rồi.

Rồi chàng đột nhiên hỏi sang câu khác:

– Tuyết Sơn đã bị giết đến thế, lẽ nào võ lâm chẳng ai là kẻ trượng nghĩa can thiệp sao?

Nam Cung phu nhân cười khanh khách lên mà rằng:

– Ta chưa lộ diện trên giang hồ nên không ai biết được mặt mũi cùng võ công ta ra sao? Ai có bằng chứng biết ta là thủ phạm của cuộc đồ tể đã qua? Tuyết Sơn phái lại ở tít ngoài biên thùy, không giao thiệp gì với các nhân sĩ Trung Nguyên. Còn Nam Cung Minh với con dĩ đệ tiện kia chỉ là ngấm ngầm hoạt động hết sức kín đáo bí mật. Hai thầy trò ta không đem câu chuyện tuyên bố ra ngoài thì ai dám ngờ gì ta. Vì thế mà ta không bị lộ tẩy...!

Chàng hỏi:

– Nam Cung sư huynh đời nào lại chịu yên bỏ qua?

Mụ chua xót giọng nói tiếp:

– Đời nào chịu bỏ qua! Từ đó trở đi hấn với ta ngoài mặt là đôi vợ chồng thân thiết, kỳ thật là hai kẻ thù không đội trời chung. Cả hai cùng ngấm ngầm luyện tập võ công. Và cứ sau một thời gian khổ luyện, Nam Cung Minh lại đem những ngón mới luyện được ra tận lực thi thố với ta. Ha ha! Và chính ta cũng không ngừng luyện tập tinh tiến cho nên không hề bị thua hấn lần nào. Rút cuộc, cho đến khi chết, hấn vẫn chưa được chút mãn nguyện...!

Nhâm Vô Tâm hỏi:

– Ủa! Nói vậy tức là Nam Cung huynh vì quá uất hận mà chết?

Mụ gật đầu nói:

– Lão ấy ngậm hờn mà chết! Chết rồi thì mọi cừu hận đều hết. Lão chết đi bỏ lại một mình ta cô đơn không chịu nổi.

Nhâm Vô Tâm nghĩ thầm rằng vì ghen tuông mà mụ giết sạch cả phái Tuyết Sơn đi. Xét nguồn gốc thì vì do sự quá yêu Nam Cung sư huynh, nhưng vì khéo quá hóa vụng khiến cho Nam Cung Minh tức khí mà chết. Lúc này, mụ đau khổ hết sức.

Nghĩ tới đó, chàng lại nghĩ đến việc Điền Tú Linh vì quá yêu mà thành thù hận, bất giác cảm khái, thở dài một tiếng.

Nam Cung phu nhân kể tiếp:

– Khi Nam Cung Minh đã chết, đứa con trai của Ngân Phát Tiên Tử đã lớn lấy tên là Nam Cung Vọng. Ta tuân lời sư phụ không có ý giết nó lại còn cưới vợ cho và coi nó như con ruột. Ai ngờ, khi nó biết rõ thân thế không phải là con ruột của ta và còn biết rằng ta là cừu nhân, lại biết rằng võ nghệ của ta lợi hại, nó đành ẩn nhẫn trong lòng, mà ngoài mặt càng tỏ vẻ hiếu thuận với ta...! Như thế cho tới ngày con nó ra đời, Nam Cung Vọng từng nói rằng không muốn cho con hấn tập võ nghệ mà chỉ mong sao con hấn hiếu thuận với tổ mẫu, vì thế mới đặt tên cho nó là “Hiếu” và ta cũng tin ở lòng thành thật ấy.

Đến đây mục bỗng “hừ” lên một tiếng:

– Hừ! Một hôm, Nam Cung Vọng nói với ta muốn đem vợ con lên Bắc Nhạc để lễ bái cầu phúc thọ cho ta. Nghĩ rằng đã nuôi dạy nó mấy mươi năm và nó cũng đã yên trí ta là mẹ ruột, vợ nó lại là học trò cưng của ta nên ta không nghi ngờ gì hết...!

Nhâm Vô Tâm hỏi:

– Mục đích là muốn thoát ly gia đình Nam Cung thế gia, muốn cao chạy xa bay?

Mục lắc đầu nói:

– Hà chỉ giản dị như thế! Vợ chồng cha con nó đi khỏi nhà độ chừng nửa đường, bị trên mười tay cao cường, mặt bịt khăn đen đỏ ra vây đánh. Đây tớ bị giết sạch, vợ chồng nó bị thương nặng, đứa con nhỏ trên tay bị chưởng làm xung động cũng thoi thóp gần chết...

Nhâm Vô Tâm vội hỏi:

– Phải chăng bí mật xưa tiết lộ, có kẻ báo thù cho phái Tuyết Sơn?

Mục lắc đầu nhăn mặt kể tiếp:

– Hừ! Lặng yên nghe ta nói! Người xét đoán sao nổi! Hoàn toàn là một sự bố trí dàn cảnh, đến ta cũng mắc mưu. Con nó chưa được một tuổi, ngoắc ngoải gần chết, dù thuốc thánh cũng không cứu vãn được. Ta đành vận công đem chân khí truyền sang cho đứa bé... Như thế sau nửa ngày tiêu phí nội lực, thân ta hầu như ngọn đèn cạn dầu... lao đao... ngồi cũng không vững! Vậy mà tên hèn mặt ấy cũng không dám ra tay giết ta ngay. Chữa chạy cho con nó rồi, nguyên khí của ta đã kiệt sinh ra miệng khô, cổ ráo, ta phải dùng một thang thuốc đại bổ khí và vội vàng

nốc nửa bình nước trà giải khát sinh tâm mà không ngờ rằng trong đó đã có thuốc độc. Tới lúc đó, tên hèn mặt bất thành linh rút ở bên mình ra một lưỡi đoản kiếm, nghiêng răng lại đâm vào ngực ta.

Nói đến đây mục phanhl làn áo che ngực, lộ ra hai cái sẹo lớn, lắc đầu nói:

– Nếu như nó không quá tàn ác mà không thẳng tay lụi một nhát lút chuôi gươm thì khỏi sinh chuyện. Nó cố tình hành hạ ta bằng cách rạch một nhát gươm rồi kể ra một tội...! Giữa lúc nó rạch xong nhát gươm thứ hai và sắp kể thêm một tội nữa thì vợ hấn kịp chạy tới... Vợ nó được ta nuôi nấng từ nhỏ, lại là học trò trung thành của ta, thấy vậy vội tới can thiệp cản trở. Qua lại vài lời, hai đứa nổi nóng lên đánh lộn nhau. Thừa cơ hội ngàn năm một thuở ấy, ta dùng hết hơi còn lại cướp lối chạy ra, tới gian nhà bí mật, đóng ập ngay cửa sắt lại. Nó đuổi tới nơi ra sức phá cửa nhưng không phá nổi. Biết rằng khả năng của ta rất lợi hại, trong giây lát có thể trong giây lát vận công tạm kiềm hãm chất độc không cho phát ra và khôi phục công lực sẽ giết hấn dễ như trở bàn tay. Nam Cung Vọng lập tức vợ vét đánh cắp cuốn “Võ công bí cấp” cùng một số thuốc bí truyền rồi cuốn gói ra đi. Hà hà! Hấn có ngờ đâu ta đuổi theo kịp. Với một chiêu cách không, ta kết liễu tính mạng hấn và lấy lại các đồ bị mất.

Nhâm Vô Tâm thở dài nói:

– Nhị phu nhân tuy là đồ đệ của lão phu nhân, nhưng lão phu nhân đã giết chồng của nàng đi, há chẳng...

Mục lắc đầu nói:

– Chẳng sao cả! Chồng nó đã quyết tâm giết nó, vợ chồng thế là đã tuyệt tình nghĩa rồi. Ta giết đi há phải tàn ác...

Chàng vận hỏi:

– Đứa nhỏ... sao? Lại còn Nam Cung Nghị, Nam Cung Thọ, lão phu nhân cũng mưu hại nốt?

Cất giọng chua xót, vẻ mặt thểu não, mục nói:

– Ta với nàng dâu ta nuôi Nam Cung Hiếu, lấy vợ cho nó là Thường Tố Ngọc, những mong bao nhiêu oán thù từ bao nhiêu đời tới đó được tiêu tan. Ai ngờ...

Nói đến đây, mục bỗng gay gắt giọng, quát mắt lên:

– Mỗi lần có câu chuyện ra khỏi nhà, liền bị nguy hại không tìm ra...

Nhâm Vô Tâm nổi giận quát to:

– Bịp bợm! Nhân nghĩa giả! Ngoại trừ mục là Trình Ngọc Ngạc ra, không ai hại con cháu Nam Cung thế gia cả...!

Nam Cung phu nhân gầm lên một tiếng, xô bộ vào đập một gậy. Nhâm Vô Tâm điên tiết tránh sang bên, hai tay cùng tổng ra, dùng một ngọn “Đảo lộn âm dương” đánh lại. Chỉ nghe “soạt” một cái, tay trái mục đã xé toang một ống tay áo của chàng và đồng thời hoàn đồn lại. Chàng giật mình, vọt người tới phía sau một cỗ quan tài, cười nhạt mà rằng:

– Trình Ngọc Ngạc! Người nuôi đứa con để rồi lại giết nó, trông sâu mối oan thù, vậy máu qua suốt năm đời. Nhâm mỗ biết rõ nguyên nhân rồi...!

Mục trợn mắt hỏi:

– Nguyên nhân nào? Ở đâu?...

Cùng với hai tiếng “ở đâu” do mục thốt ra thì Nhâm Vô Tâm đã vọt mình như mũi tên đến trước, đoạn cười mà rằng:

– Thất ý trong tình trường đâm ra điên cuồng, giết người trả thù cho đã hận, và lấy đó làm thích khoái!

Biết trước rằng câu nói đó đánh trúng vào ruột gan mục. Thừa lúc tinh thần mục bị kích động choáng lên, chàng tập hợp công lực tập kích liền. Một đòn ấy của chàng phát ra hết sức mạnh như sấm sét, há dễ ai chống đỡ lại kịp. Trong không đầy một phần mười của cái chớp mắt, chỉ thấy đầu gậy của Nam Cung phu nhân bật lên, rồi như một màn sương tỏa ra bao kín lấy mục. Nhâm Vô Tâm tận lực công phá cũng không tài nào vượt qua bức màn gậy của mục. Đột nhiên, cùng với tiếng cười của mục xé tan không khí, ba làn gậy liền cùng một lúc đánh ra kỳ ảo, lạnh lẽ khiến chàng muốn ngộp thở, chỉ còn một lối là quăng mình nhảy ra xa, tới nấp sau một cái quan tài. Mục nhếch mép cười gằn, nói:

– Vụ án đầy bí mật và máu này, từ trước đến giờ chỉ riêng một mình ta hiểu biết mà thôi. Nay lại thêm cả người cũng biết nữa, vậy đó là điều đại bất hạnh cho người. Người đã hết hy vọng sống rồi...!

Nói tới đây, mục chợt nhớ đến Điền Tú Linh hiện có mặt tại đây,

hiện đã nghe hết bí mật của mộ. Mộ cười lên sảng sặc, vươn tay ra một cái, tay trái thộp cổ nàng từ góc tường lòi ra, tay mặt vung gậy lên nhằm đầu nàng bổ xuống. Điền Tú Linh sợ chết lặng người, nhắm mắt lại, tai phảng phất nghe tiếng chàng quát lớn:

– Hãy khoan!...

Mộ ngừng tay, cười lạnh lùng quay lại hỏi:

– Người có ý van cầu ta chăng?

Nhâm Vô Tâm nói:

– Ta muốn hỏi mộ câu này, Thiên Tâm Thần Lão hiện còn sống, lẽ nào tha thứ, dung túng cho mộ càn rỡ giết người như thế...

Mộ vênh mặt lên cười:

– Nếu không dung túng thì sư phụ đã trừng trị ta từ lâu rồi. Tới lúc này sư phụ ta không nói năng gì tức là Người không có ý quản thúc ta. Nghe chưa?

Từ khi ra đời đến giờ, Nhâm Vô Tâm chưa lần nào gặp trường hợp và đối thủ lợi hại như vậy. Không đủ sức chống lại, không biết đường nào trốn thoát. Chàng quần lên, chỉ còn một cách là dềnh dang kéo dài thời gian ra để giữ cho tính mạng chàng và Điền Tú Linh thêm chút nào hay chút ấy. Tuy nhiên, ngoài mặt vẫn phải giữ vẻ trấn tĩnh, chàng cười hỏi:

– Theo ý mộ có nghĩa là sư phụ mộ cố ý dung túng...

Mộ gân cổ lên nói:

– Chẳng những dung túng mà còn khuyến khích nữa là khác. Hà hà! Người có thể tưởng tượng được rằng cho tới bây giờ, sư phụ ta mỗi khi luyện được thêm một ngón, một môn gì lạ, lập tức sai người tới bí mật truyền thụ thêm cho ta.

Nhâm Vô Tâm choáng cả người lên, tưởng chừng như gieo mình xuống vực sâu vạn trượng. Thấy mắt mộ tóe hung quang, sắp giáng xuống đầu Điền Tú Linh một đòn, chàng hoảng lên la lớn:

– Ta hiểu ý của Thiên Tâm Lão Nhân rồi.

Mộ ngừng tay quay lại hỏi:

– Người hiểu... hiểu sao?

Chàng cố ý trì hoãn, thông dong từng lời từng tiếng:

– Như mù đã thừa rõ. Ân sư ta với Thần Lão thoát tiên là đôi bạn tình sống với nhau thành quyến thuộc thần tiên. Mù giết hại cả môn phái Tuyết Sơn rồi lẽ ra ân sư ta tự tay đập chết mù đi nhưng lại không làm thế và chỉ bức bách sư phụ mù phải tự tay trừng phạt, đó là vì một lẽ khác.

Mụ ngạc nhiên hỏi:

– Vì một lẽ khác?... Vì sao?

Chàng cười và tiếp:

– Chẳng riêng vì một lẽ khác! Mà còn cố ý chỉ trích Thần Lão không biết dạy học trò. Thần Lão tức nhiên là nổi giận tức khí...!

Mụ bĩu môi hỏi:

– Tức khí thì sao?

Chàng nói:

– Vì tức khí mà tranh chấp, lâu ngày cũng êm đi. Ý niệm về phải trái lâu ngày sẽ tỏ rõ, tự nhiên là Thần Lão sẽ hối hận để rồi sẽ tự ý xử trí câu chuyện.

Mụ la to lên:

– À! Nhưng sư phụ ta chẳng xử trí gì hết!

Chàng ôn tồn nói:

– Có xử trí mà. Chỉ tại mù ngu muội không nhìn ra những điểm khéo léo, cao siêu ở bên trong đó thôi.

Mụ giật giọng hỏi:

– Khéo léo, cao siêu ở chỗ nào?

– Binh pháp dạy rằng: “Muốn bắt, hãy thả. Muốn cướp lấy, hãy cho đi.” Mù có hiểu cái lý ấy chẳng?

Thấy mù nhăn nhó lắc đầu, chàng nói tiếp:

– Thực ra Thiên Tâm Thần Mẫu đã hối hận và có ý tự tay mình giết Trình Ngọc Ngạc đi. Nhưng nếu như thế sẽ thành ra là chịu kém nước đôi với ân sư ta sao? Do lẽ đó mới nảy ra cái kế “định bắt lấy thì trước khi đó hãy thả lỏng đã” thành thử chẳng những dung túng cho học trò

làm ác, mà còn tiếp tục bí mật dạy thêm võ nghệ, chỉ dẫn đường lối nọ kia. Cốt ý là trêu tức, chọc cho ân sư ta nổi giận mà giết mụ đi. Ân sư ta giết mụ, tức là Thần Lão khỏi mang tiếng giết học trò, và đồng thời đã hơn nước ân sư ta ở điểm... tranh khi đó! Nghe chưa?

Nam Cung phu nhân hơi rùng mình, quát lên rằng:

– Nói nhảm...! Nói bậy...! Câm...!

Nhâm Vô Tâm cười nói tự nhiên, giải thích thêm:

– Mụ thử nghĩ xem! Với võ công của mụ, lại thêm 36 vị Thiên Cang và 72 vị Địa Sát nữa, thử hỏi trừ hai vị Thái Ất và Thiên Tâm tiên bối ra, còn ai làm gì nổi mụ nữa!

Vừa nói tới đây, bỗng có tiếng ai vang vang, không rõ từ đâu phát ra:

– Thằng nhãi con! Người kể lỗi, trách nhiee ta sao?

Nam Cung phu nhân và Nhâm Vô Tâm cùng tái mặt, ngơ ngác, ngó trước nhìn sau. Những vẻ gay go, hung hăng sát khí trên mặt hai người, trong nháy mắt đều biến đi sạch.

Nhâm Vô Tâm giật mình, đứng ngậy ra, kể đó hai đầu gối bỗng gập lại, quỳ thụp xuống, chắp tay nói:

– Thần Lão tiên bối! Người... giáng... giáng lâm!

Toà nhà đá hầu như rung chuyển. Ba người bên trong cùng trống ngực nổi lên, mặt tái nhợt cả đi. Nam Cung phu nhân chạy lẹ tới góc tường. Chưa ai nhận ra mụ có động tác gì lạ, bỗng nước trong ao sôi réo lên, một phút sau rút đi hết, trông thấy đáy. Mụ chọc mạnh đầu gậy xuống, tiếng răng bánh xe rít lên, khối đá ở dưới di động sang bên, hiện ra một cửa hang tròn, sâu thăm thẳm, lạnh như tờ. Nam Cung phu nhân lưỡng lự một phút, bỗng quỳ thụp đầu gối xuống, hai tay chắp lại, cất giọng run run nói:

– Đệ tử Ngọc Ngạc cung nghênh ân sư giáng lâm!

Lại một phút yên lặng, hải hùng! Đột nhiên từ cửa hang một người đàn bà ăn vận đồ trắng bước lên. Nhâm Vô Tâm ngạc nhiên, nhận ra Đệ Tam phu nhân Thường Tố Ngọc.

Vẻ mặt thiếu nảo, đầy đau khổ, thất vọng, oán hận, Thường Tố Ngọc

uể oải bước chân, tiến ra. Tia mắt mù đầy hờn uất như tránh không muốn nhìn Tổ bà Nam Cung phu nhân đương khép nép quỳ ở bên bờ ao. Theo sau là một bà già mình khoác áo lông đen. Vừa ra khỏi cửa hang, bà già đưa bàn tay nỏ nà như ngọc ra, kéo Nhâm Vô Tâm đứng lên. Chàng vừa mừng vừa hãi, sẽ reo lên:

– Mẹ! Còn... Thiên Tâm Thần... Lão... tiền bối đâu?

Bà già mỉm cười sẽ vuốt ve mái tóc chàng. Nam Cung phu nhân đợi lâu không thấy trong hang có gì khác nữa, bèn mọp người xuống lễ, cất giọng kêu vang:

– Sư phụ mở lòng thương... Đệ tử là Ngọc Ngạc....

Bỗng nghe bà già lạnh lùng nói:

– Thiên Tâm Thần Lão ở hang Tử Cốc, không có mặt đây. Mụ kêu ai là sư phụ?

– A!

Nam Cung phu nhân chợt tỉnh ra, quay lại nhìn, quát giật lên:

– Lan Cô... Người...!

Lan Cô, tức là bà già vừa ở dưới hang lên, cười nhạt mà rằng:

– Đúng thế! Vừa rồi là tiếng ta nói từ dưới hang. Hồi nãy ý hẩn mụ đã nặng tai nên mới nghe lầm ra tiếng sư phụ của mụ....

Nhâm Vô Tâm và mụ Nam Cung phu nhân đều thất kinh hết hồn. Mụ Nam Cung phu nhân vừa thẹn vừa tức, mặt đỏ tía lên, mắt ngầu lửa.

Tố Thủ Lan Cô vừa đưa tay gạt, vừa quát lên:

– Tâm nhi! Né xa ra....

Nhâm Vô Tâm như máy lò xo bật tung người ra xa tới sáu, bảy thước, đồng thời đề khí, dồn sức ra hai tay, phòng bị. Giữa lúc đó, mụ Nam Cung phu nhân bỗng hú một tiếng, tay áo phất đi, người bốc lên cao, hàng trăm ngọn gậy trúc xé gió, ào ào tấp xuống đầu Lan Cô, khí thế hung hãn như sét nổ, sấm rền, vang động rung chuyển cả toà nhà đá. Võ nghệ siêu quần như Vô Tâm, Tố Ngọc, Tú Linh dù đã vận công phòng bị, mà cũng bị sức ép dồn không khí làm cho choáng váng, ngộp thở.

Dưới cái tình thế kinh hoàng cấp bách ấy, chỉ thấy Lan Cô sẽ “hừ”

một tiếng. Tố Thủ tức là bàn tay nuốt nà đẹp nồn như ngọc phát lên toàn thân quay tròn, tà áo bằng lông tung bay, vù một cái như một màn khói đen nhằm thẳng đầu mục Nam Cung phu nhân chụp xuống. Điền Tú Linh bưng miệng, rú lên một tiếng. Trong con mắt một tay võ nghệ cao cường như nàng, nhận ra rằng màn khói đen ấy có sức mạnh như cả ngọn Thái Sơn rớt xuống... mà bất cứ vật gì ở dưới cũng tức thời biến ra chất bụi phấn, chất tương bần với nước... Quả nhiên mục Nam Cung phu nhân theo đó, thân mình lộn đi, rớt xuống đất, nhưng đồng thời ngọn gậy trúc của mục khoa tít lên một vòng, gạt hẳn làn khói đen sang một bên... Mọi người định thần nhìn lại, thấy Tố Thủ Lan Cô và mục Nam Cung phu nhân đã đứng cách xa nhau gần một trượng, bốn con mắt đương toé hào quang ra như lửa rọi thẳng vào nhau.

Nhâm Vô Tâm toát mồ hôi ra. Mọi người đều kinh hoàng, không hiểu bằng cách nào mục Nam Cung phu nhân hóa giải được ngọn “Thái Sơn áp đỉnh” của Lan Cô, đồng thời cũng không nhận ra Lan Cô đã vận dụng cách gì thoát khỏi làn gậy như sấm sét điên cuồng của mục Nam Cung phu nhân.

Một hai phút lặng lẽ, đầy hãi hùng, sát khí...! Nam Cung phu nhân bỗng “khịt khịt” mũi, nhếch mép, trầm giọng, hỏi:

– Lan Cô! Người tự tin rằng thắng nổi ta sao?

Lan Cô lạnh lùng trả lời:

– Cả hai cùng chết! Cái đó ta đã cầm chắc. Như vậy không thành vấn đề.

Mục Nam Cung phu nhân “hừ” một tiếng, mặt đầy sát khí, quay lại nhìn Thường Tố Ngọc:

– Mày dẫn nó qua lối đường bí mật vào đây?

Tố Ngọc thản nhiên nói:

– Đó là mẹ chồng cháu dẫn tới đây! Cháu tuy được tin cậy nhưng từ trước vẫn không biết nhà lao này lại có lối bí mật ấy!

Mục Nam Cung phu nhân hỏi:

– Mẹ chồng mày đâu? Sao không tới gặp mặt ta?

Tố Ngọc nói:

– Mẹ chồng cháu xuất lãnh bọn Thiên Cang Địa Sát, canh giữ lối đường hầm, phòng xa có kẻ tẩu thoát chăng?

Mụ thét hỏi dồn:

– Ai? Phòng xa... ai tẩu thoát? Ai... ai... ai?

Tố Ngọc thủng thảng nói:

– Cháu không biết! Tổ bà thừa hiểu rồi, còn hỏi làm chi!

Tố Thủ Lan Cô cất giọng lạnh lùng, nói:

– Trình Ngọc Ngạc! Tội ác mi quá nặng, quá rõ rồi cho nên mọi người đều phản bội mi! Mi nên tự động xử trí đi, chết đi để tạ lỗi với thiên hạ!

Mụ Nam Cung phu nhân mặt xám ngắt lại như thép lạnh, tay run run, thọc đầu gậy xuống vĩa ao, ngập sâu tới hai thước, đá vụn với lửa toé lên, Thường Tố Ngọc càng trấn tĩnh, thông dong nói:

– Mẹ chồng cháu và cháu cùng bị Lan Cô uy hiếp, bắt dẫn lối vào đây. Vừa rồi Tổ bà cùng Nhâm Vô Tâm đã nói những gì, mọi người đều nghe rõ cả!

Mụ Nam Cung phu nhân rít giọng nói:

– Nghe rõ cả thì làm cái thá... gì!

Thường Tố Ngọc ung dung giải bày:

– Cháu như người trong ác mộng tỉnh ra. Bao nhiêu ngờ vực từ mấy chục năm, giờ mới sáng tỏ.

Bao nhiêu gân xanh trên mặt mụ Nam Cung phu nhân đều nổi lên, “hự” một tiếng trong họng, mụ tiến lên hai bước, đầu gậy của mụ chĩa vào người Tố Ngọc:

Tố Thủ Lan Cô quát lên:

– Mụ chớ cậy mạnh! Có ta đây!

Nam Cung phu nhân tức ứa máu mép ra. Biết rằng thân pháp với thủ pháp của Lan Cô tuyệt vời thiên hạ, không dễ trị nổi, mụ đành cười mát và hỏi:

– Tố Ngọc à! Mi quyết tính bội phản ta... sao?

Tố Ngọc cứ điềm đạm nói:

– Cháu có thể là phản bội, cũng có thể là không phản bội. Nhưng mẹ chồng cháu thì nhất định là phản bội rồi! Còn cháu là phận nàng dâu, để giữ trọn đạo hiếu, nên chỉ biết theo lệnh mẹ chồng.

Nàng chép miệng thở dài:

– Trong trời đất, còn cừu hận nào lớn hơn thù giết cha! Khốn thực nhưng đã mấy ai thực là hiếu tử! Ngoài ra còn một mối thù khó quên được, ấy là thù giết con!

Mụ Nam Cung phu nhân rùng mình, rợn tóc gáy, nhưng vẫn giữ vẻ trấn tĩnh:

– Nam Cung Nghị chưa chết mà! Còn Nam Cung Thọ thì chưa ai thấy thi thể. Có lẽ là còn sống...

Mụ múa tay lên nói.

Thường Tố Ngọc vẫn đều đều và dịu giọng:

– Thằng Nghị là con tôi, chưa chết! Thằng Thọ là cháu tôi, tức là đã cách một đời, tôi không dứt ruột để ra, cho nên dù Thọ có chết mà mỗi đau thương hoặc giả tôi còn chịu đựng nổi. Vì vậy mà tôi nói rằng tôi có thể hoặc phản bội, hoặc không phản bội. Nam Cung Hiếu là chồng tôi! Cái thù giết chồng, nếu như tôi đành tạm gác ra một bên, nhưng còn mẹ chồng tôi, đối với cái thù con dứt ruột để ra mà bị giết thì sao... Cho nên mẹ chồng có phản bội, chỉ là lẽ dĩ nhiên.

Mụ Nam Cung phu nhân cười sằng sặc lên nói:

– Những việc ta làm thì mi rõ sao được! Nhưng mẹ chồng mi thì biết từ lâu rồi kia mà! Sao giờ mới...

Tố Ngọc nói:

– Mẹ chồng tôi dù có biết, cũng cố nén nhịn, vì không đủ sức phản kháng.

Mụ nghiêng răng hỏi:

– Ha ha! Giờ đây mẹ chồng mi đủ sức rồi chăng?

– Cây ngọc quyết “nhiếp tâm” dùng để sai khiến bọn Thiên Cang và Địa Sát hiện ở trong tay mẹ chồng tôi, tức là mẹ chồng tôi có đủ sức chống đối lại với bất cứ ai.

Nghe nói tới đây, mụ Nam Cung phu nhân ngửa mặt lên trời cười

rít lên như ngựa hý. Một hồi lâu, như trút được phần nào cảm hờn oán độc sang mọi người, mục bỗng giơ tay ra lệnh cho Tổ Ngọc và nói:

– Đi kiếm mẹ chồng mi, bảo mục tới đây gặp ta, có câu chuyện muốn nói!

Tổ Ngọc vừa lắc đầu vừa nói:

– Tổ bà với mẹ chồng tôi là tình thầy trò. Mẹ chồng tôi không thể tới đây vì không nỡ để mắt phải trông thấy cái cảnh Tổ bà thân tàn danh bại!

Mục gay gắt nói:

– Mày quên rằng mày đã uống “Trấn hồn đan” rồi sao? Nếu ta định cho chúng bay chết thì dễ như trở bàn tay!

Thấy mục so vai bĩu môi, Tổ Ngọc cứ đều giọng nói tiếp:

– Chúng cháu nhớ lắm! Nhưng mẹ chồng cháu tin rằng Tổ bà không giết mẹ con cháu đâu! Mẹ chồng cháu bảo rằng Tổ bà tuổi gần một trăm rồi, trừ mẹ con cháu ra thì trong đời này ai cũng là kẻ thù, không ai thân thích cả. Nếu giết mẹ con cháu đi thì Tổ bà sẽ sống trơ trọi. Tổ bà sẽ cô độc linh đình, thê lương tịch mịch trong cảnh già, như vậy thì Tổ bà dù có sống, kỳ thực thì thê thảm hơn là chết, cho nên không dám giết mẹ con cháu đâu!

Nghe tới đây, Nam Cung phu nhân cảm thấy đầu óc quay cuồng, chết lặng cả người! Mục “hú” lên một tiếng, người lão đảo chực té xiêu, vội chống gậy mới gượng giữ đứng được.

Tổ Thủ với Vô Tâm sẽ đưa mắt cho nhau. Tới lúc này, hai người mới thấy rằng Tổ Ngọc quả là một nhân vật lợi hại, mà mỗi lời bà là thủng thẳng, ôn tồn, nói ra là có tác dụng mãnh liệt hơn là phóng từng mũi tên bắn vào gan ruột mục Nam Cung phu nhân. Một, hai phút lặng lẽ...

Mục Nam Cung phu nhân bỗng nghẹn giọng nói:

– Tổ Ngọc! Mau đi kiếm mẹ chồng mày tới! Phải biết rằng, chúng bay cố tình bức bách cho ta chết, thì ta càng quyết tâm muốn sống cô độc, dù phải có khổ với tuổi già, chớ không chịu chết trước bay đâu!

Tổ Ngọc sẽ lắc đầu, ngọt ngào giọng:

– Mẹ chồng cháu bảo rằng bữa nay thế nào Tổ bà cũng phải vĩnh

biệt cõi đời này.

Thấy mục hất hàm hỏi, ra ý ngờ vực, Tổ Ngọc lạnh lùng nói tiếp:

– Vì trước hết là Tổ bà không thắng nổi Lan Cô...

Mục bữu môi nói:

– Phi! Tụi bay biết sao được công phu của Lan Cô cao siêu tới bậc nào!

– So sánh về nội lực thì Tổ bà với Lan Cô ngang tay nhau! So về võ nghệ, Lan Cô tham bác rất rộng tới bậc “lửa lò biến thành xanh”, hơn Tổ bà một bậc. Nhưng Tổ bà lại luyện được một vài công phu tuyệt độc hơn Lan Cô. Tóm lại, nếu tận lực tranh đấu, thế tất là “cả hai cùng đưa nhau xuống âm phủ”!

Mục ngẩn ngơ hỏi:

– Rồi sao? Thế nào nữa mà nói luôn đi?

Tổ Ngọc nói như người giảng sách:

– Thánh Khổng dạy rằng: “Việc người còn chưa tường tận, sao dám bàn đến chuyện ma quỷ”. Hiện giờ, trước mắt sẽ ra sao, cháu chưa biết hết. Tạm nói rằng nếu hai người tận lực đấu nhau thì cả hai cùng xuống âm phủ. Sau đó, xuống âm phủ rồi, còn đấu nhau nữa chẳng? Câu hỏi ấy ngay đến Tổ bà với Lan Cô cũng chẳng trả lời được! Giờ đây cháu nói ra, chỉ là nguy luận. Thánh Khổng mà nghe thấy, thì người sẽ mắng cho....!

Lan Cô, Vô Tâm cùng phì cười, đều phục Tổ Ngọc là ăn nói mềm mỏng, lý luận sâu sắc. Tài tình nhất là Tổ Ngọc cứ êm ả, dãi dằng, nói với giọng rí rỏm mà không hề nhếch mép cười!

Nam Cung phu nhân nhếch lông mày lên, nói:

– Thế à? Mà nói có lý! Nhưng bà mà đây chỉ cần chết sau chúng mày một chút!

Tổ Ngọc trầm giọng lại:

– Hoặc giả thế! Nhưng mẹ chồng cháu nói hiện trong tay giữ hết then chốt máy móc của nhà giam “Mê hồn” rồi, nếu cần mẹ chồng cháu chỉ bấm nút một cái thì bất kể thiện ác, phải trái đều chết hết! Kể cả cháu cũng có trong số đó. Cháu nay đã ngoài năm chục tuổi rồi, có chết

cũng chẳng non yếu!

Ngừng một vài giây, Tố Ngọc lại tiếp:

– Mẹ chồng cháu cũng nói rằng sẽ tự vẫn chết sau khi Tổ mẫu cháu trời, để báo đáp công ơn Tổ mẫu nuôi dạy. Còn như cháu, thực ra cũng mong sống thêm vài tuổi nữa, một là để trông nom cho thằng Nghị và con Phượng Trinh, ngoài ra cũng cố tìm kiếm xem thằng Thọ còn sống chẳng! Nhưng nếu Tổ bà quyết ý giết cháu, thì cháu cũng vui lòng theo hầu sát bên Tổ bà ở chín tuổi...!

Mụ Nam Cung phu nhân cười khanh khách rồi nói:

– Như vậy là tụi bay đã có ý phản bội ta từ lâu, đã bàn kỹ lâu rồi!

Tố Ngọc nói:

– Thoạt tiên, cháu chỉ ngờ vực thôi! Lâu lâu mới rõ ra là con cháu Nam Cung thế gia đều do tay Tổ bà mưu hại! Nhưng bên trong còn nhiều điều nghiêm trọng khó hiểu mà thân nhau như mẹ chồng con dâu cũng chưa dám đem ra bàn, vì lỡ ra một ly chút là nguy hiểm đến tính mạng.

Ngừng một chút, Tố Ngọc lại nói thêm:

– Đêm qua, khi Tổ bà tiến vào trong nhà giam này, kế đó Điền Tú Linh tiến vào theo, rồi đến đường hầm trấn động sụp xuống. Cháu đoán rằng hẳn còn có lối bí mật khác nữa thông tới đây. Giữa lúc đó Lan Cô vụt tới định bắt cháu để tra hỏi đường lối vào nhà giam. Xin thú thực lúc đó cháu thầm nghĩ rằng thằng Nghị đã xuất hiện ở Trạm Truyền Thanh rồi, Tổ bà định giết nó. Việc không thành, Tổ bà quyết thi hành kế khác để giết cho kỳ được. Nay muốn cứu thằng Nghị, trừ phi Tổ bà chết đi... là hết chuyện! Vì nghĩ thế cho nên cháu mặc tình để Lan Cô bắt cháu mà không chút phản kháng!

– Sau đó...?

Mụ ghen hơi chỉ hỏi được hai tiếng rồi im.

– Cháu cứ nghĩ rằng dù là tánh mạng cháu ở trong tay Lan Cô, nhưng mẹ chồng cháu cũng có thể hy sinh cả cháu đi mà không chịu chỉ dẫn cho Lan Cô biết lối bí mật vào đây. Thực không ngờ, mẹ chồng cháu, vì lo cứu lấy tánh mạng thằng Nghị, nên tức khắc chỉ đường dẫn lối... không chút do dự...

Mụ thử dài nói:

– A! Tụi bay đã coi chết như bốn thì tài sức như ta cũng không cưỡng ép được...

Tố Ngọc thản nhiên nói:

– Chính thế! Nếu như Tổ bà không tin, không đành lòng, thì xin trước hết hãy giết cháu đi!

– Không sớm thì muộn... Vội chi!

Cùng với hai tiếng “vội chi” thoát ra chưa khỏi kẽ mép thì cây gậy trúc của mụ như đạn xé gió, loang loáng chụp phăng lên đầu Tố Thủ Lan Cô. Mụ như con sư tử điên, với cái lối “chuông trống bất thần khua lên đồng loạt” lẫn xả tới liều mạng chỉ tấn công, không phòng thủ, khiến Lan Cô lâm vào cái tình trạng “sấm rền tám phía, không kịp bung tai”. Võ nghệ như Lan Cô khinh linh tuyệt thủ, đôi bàn tay trắng muốt biến hoá thần kỳ, thân mình như dã hạc, nhân vân phiêu hốt quái dị, vậy mà đã mất tiên cơ, trở tay không kịp cũng luôn luôn phải lùi bước.

Nhâm Vô Tâm hoảng lên, nghĩ bụng, tình thế này phải chơi cái lối “cây đông uy hiếp”. Lập tức thét to một tiếng, xé bộ vào, phát ra một chuồng, uy lực kỳ cùng, đập vào ngang lưng mụ.

Lan Cô vội quát giật lên, đồng thời hai tay cũng phát chuồng ra như sấm sét:

– Tâm nhi! Tránh ra!

Kỳ thực là mụ Nam Cung phu nhân đã có dự toán. Mụ vờ vệt làm ra điên cuồng, đánh thực mạng, mà tai mụ rất linh dị. Thoáng bắt gió, biết là Nhâm Vô Tâm đã tập kích, và mụ chỉ cần có thế! “Vèo” một cái, lần gậy quét ngang về phía sau, biến ra hàng mấy chục ngọn cây phản kích. Nhâm Vô Tâm tài nghệ siêu quần đến bậc nào cũng phải vọt mình nhảy ngang sang bên để thoát, trong khi bàn tay “Tố Thủ” đã dính tới áo mụ rồi, chỉ thấy mụ quay tròn mình đi, rồi nhoáng một cái như cái bóng lọt vào trong cửa hang tròn giữa ao.

Nhâm Vô Tâm giật mình, quát lên:

– Trốn đâu thoát!

Vừa quát vừa lao mình vào theo.

Nhưng Lan Cô còn lệ gấp bội chàng. Như bóng theo hình cái nút, “Tố Thủ” phát lên, chưởng phong ập đánh vào lưng mục.

Nam Cung phu nhân cười ré lên, đột nhiên quay lại, tay trái như điện chớp đúng lấy cổ tay Nhâm Vô Tâm, tay mặt kịp vút bỏ gậy, đưa ra đánh chặn thế chưởng của Lan Cô. Chỉ nghe “bình” một tiếng. Tuy đã có chuẩn bị, nhưng vì mục phân lực ra giữ tay Vô Tâm nên bị chưởng lực Lan Cô dồn đánh quá mạnh. Mục lão đảo lùi lại tới năm bước, thiếu chút nữa thì té xấp xuống, nhưng tay mục vẫn xiết chặt lấy cổ tay Vô Tâm. Lan Cô tức quá, xô bộ vào, vung chưởng lên toan đánh, chợt nhận ra tay mục vẫn nắm chặt cổ tay con mình và còn kéo chàng ra phía trước để “dỡ đạn” là khác. Mục quát lên “ngừng tay!” Kỳ thực thì chẳng quát lên, Lan Cô cũng kịp thời ngừng tay lại rồi!

Nam Cung phu nhân đắc ý, vênh mặt cười khanh khách:

– Công lực, võ nghệ giữa ta với người, ngang nhau! Nhưng... nhưng người có chịu nhận là mưu trí người còn kém ta một nước?

Lan Cô ức quá, gắt lên:

– Người muốn làm gì?

Mục cười nanh ác, nói

– Cháu dâu ta nói thế mà đúng. Nổi thống khổ không gì bằng mẹ thấy con bị người ta sắp quật chết! Thằng Nhâm Vô Tâm đây là bậc thiếu niên anh hùng, đến ta đây còn có lúc cảm thấy là thua kém nó. Nếu giờ bị ta quật chết, chắc cũng đáng tiếc....!

Nhâm Vô Tâm mỉm cười nói:

– Ta khuyên mục chó uổng phí tâm cơ, xảo trá. Tình thế bữa nay, dù mẹ con ta có bỏ qua không trừng trị mục, thì con dâu với cháu dâu mục cũng không thể nào tha thứ cho mục được! Sao bằng quyết đấu một trận rồi cùng chết...!

Mục lạnh lùng nói:

– Trước khi ta chết thì ta cũng đập chết người đã.

Điền Tú Linh lúc đó cũng vừa theo vào trong cửa động. Thấy vậy liền nức nở khóc:

– Tổ bà bà! Xin buông tha... chàng ra!

Mụ cười một cách nanh ác, hỏi:

– Mày! Muốn gì?

Điền Tú Linh ấp úng nói:

– Cháu có ý khẩn cầu cho... Tổ bà bà.

Mụ nhún vai nói:

– Tốt lắm! Mày thử khẩn cầu... coi!

Lập tức nàng thoăn thoắt chạy tới trước mặt Thường Tố Ngọc. Nhâm Vô Tâm khó chịu quá, vừa toan cất tiếng ngăn cản thì Tú Linh đã thụp quỳ xuống nói:

– Tổ bà...!

Mắt Tố Ngọc bỗng quắc lên, mặt đầy sát khí, giơ tay gạt đi mà rằng:

– Cầu xin ở ta vô ích! Kiếm Nhị phu nhân mà thỉnh cầu!

Lan Cô đột nhiên quất lên và cất bước đi:

– Để ta thân hành đi!

Nhâm Vô Tâm cười mà rằng:

– Nam Cung lão phu nhân mà thoát khỏi bữa nay thì quyết không tha thứ cho Nhị và Tam phu nhân. Nhị phu nhân đã phản bội thì mụ sẽ kết thúc đời Nhị phu nhân bằng một nhát đao.

Tố Thủ Lan Cô vừa nói vừa đưa tay chộp lấy cổ tay Tố Ngọc:

– Đúng thế!

Tố Ngọc hơi giật mình, nhưng trấn tĩnh liền và hỏi:

– Lan Cô! Định làm gì vậy?

Lan Cô nói:

– Đi cầu với Nhị phu nhân! Nếu người buông tha Trình Ngọc Ngạc ra thì Trình Ngọc Ngạc cũng buông tha con ta ra!

Thường Tố Ngọc lắc đầu:

– Nhâm Vô Tâm nói phải lắm! Chúng ta đừng si tưởng sống mà. Sao bằng tận lực quyết đấu một trận rồi chết cả cho sướng khoái!

Lan Cô lạnh lùng nói:

– Tình mẫu tử, ruột đứt lòng đau. Ta hãy tận lực ta đã.

Nói rồi cất bước đi liền, lôi cả Tố Ngọc đi theo. Tố Ngọc vội nói:

– Chớ hấp tấp! Vì một khi chúng ta tiến sâu vào đường ngầm này rồi mà mẹ chồng tôi bấm nút máy thì cả toà nhà đá phía sau sập xuống liền, đổ ai sống sót!

Lan Cô giật mình đưa mắt nhìn Nam Cung phu nhân, thấy gân mặt mẹ giật giật lên, mặt tái nhợt đi. Mẹ cười gượng, nói:

– Có thể lắm! Có điều rằng, một đằng ta giết ngay thằng Tâm đây, thà ta cùng chết một nút với tụi bay còn hơn!

Lan Cô nghĩ thầm rằng “Mẹ già này có vẻ run rồi! Tức là Tố Ngọc đã không nói dối... Nhưng....”

Chợt nghe mẹ gọi:

– Lan Cô à! Lão đây dù chỉ còn một chút hơi thở thôi, thì cũng quyết không bó tay chịu chết một mình đâu! Có điều rằng thằng Tâm này còn trẻ trung mà chết thì đáng tiếc! Vậy người hãy cố gắng kêu cầu cho hết đạo làm mẹ đi....!

Nhâm Vô Tâm bỗng dùng lối “truyền âm nhập mật” vo vo như tiếng muỗi bay, nói vào tai Lan Cô:

– Mẹ ơi! Mẹ hãy nhìn xa xét rộng hơn nữa! Mẹ cùng với Tố Ngọc hoả tốc ra khỏi đường ngầm ngay đi. Mặc Nhị phu nhân bấm nút cơ quan cho toà nhà sập xuống, con vui lòng cùng mẹ Nam Cung vui xác tại đây!

Thấy mẹ lắc đầu nhìn nơi cửa hang, có ý ngần ngại không biết tiến lui ra sao, chàng thở dài, bất giác nhớ đến một việc, bèn lại dùng “truyền âm nhập mật” hỏi:

– Mẹ ơi! Cha con tên huy là gì? Hiện còn sống chứ?

Lan Cô hơi rùng mình, liền đó cũng dùng lối “truyền âm” trả lời:

– Cha của con là Nhâm Thiên Hoa, vừa khi học thành nghệ hạ sơn thì gặp ta. Lúc đó trên giang hồ chưa ai biết tên tuổi cha con. Còn mẹ đây thì thành danh rất sớm, và hơn cha con đến mười lăm tuổi. Mẹ biết thuật “trụ nhan” cho nên nhan sắc lúc nào cũng như con gái đôi mươi. Sau cuộc kết hôn, đến năm sau thì sanh hạ ra con. Theo phép luyện tập

“thượng thừa công phu” thì không nên có thai nghén. Cho nên sau khi sanh hạ con rồi, nguyên khí bị thất tán, mẹ chỉ còn thoi thóp thở.

Mụ Nam Cung phu nhân chợt hỏi:

– Mẹ con bàn bạc gì với nhau thế?

Nhâm Vô Tâm gắt lên:

– Bàn chuyện riêng! Mụ hỏi làm gì?

Lan Cô tiếp tục nói bằng lối truyền âm:

– Cha con là kẻ si tình. Thấy ta sắp chết, liền dùng phương pháp “khóa mạch tắt khí” phong toả các kinh mạch của ta lại, khiến ta liên miên như người ngủ, không tỉnh lại. Nhờ vậy mà giữ được chân khí khỏi tiêu tan, không chết mà nhan sắc cứ trẻ trung mãi. Khác một điều là kinh mạch một khi đã phong toả rồi, nếu như mở ra thì lập tức phải chết!

Nam Cung phu nhân không hiểu hai mẹ con nói gì với nhau, đợi lâu sốt ruột bèn hỏi:

– Nói gì mà nhiều vậy? Mẹ con vĩnh biệt nhau chẳng?

Lan Cô lườm mụ một cái, cất to giọng nói với con:

– Tâm nhi à! Hỏi mẹ còn trẻ, có một vài phen phạm vào sát giới. Trừ cái đó ra thì mẹ vốn là người thanh bạch!

Mụ Nam Cung phu nhân cười nhạt, nguyền dài một cái và tiếp:

– Ta đây cũng là hạng thanh bạch! Ngoài trừ việc gây nên sát kiếp!

Lan Cô cười nhạt, nói:

– Mụ là hạng nhơ nhớp, bẩn thỉu! Chết sớm đi cho rảnh!

Mụ gân cổ lên nói:

– Lão đây không con cái, trơ thân cụ, không phiền lụy máu mủ gì hết. Chết sớm hay muộn cũng vậy.

Lan Cô “hừ” một tiếng, quay sang nói với Nhâm Vô Tâm:

– Cha con vì quá đau thương mà chết sớm. Di thể của Người! Chao ôi! Thôi, không nên nói ra, vì e kẻ thù sẽ tìm cách huỷ hoại thi thể của Người!

Mụ cười một cách nanh ác:

– Quả có thể! Thôi ta đi, đợi gì nữa!

Lan Cô giận dữ nói:

– Mụ đi trước đi!

Mụ cười nhạt, giơ tay:

– Người đi lên trước đi!

Lan Cô không sao được, quay lại nhìn con rồi nắm tay Tố Ngọc, lôi đi. Nam Cung phu nhân cũng vội vã dẫn Nhâm Vô Tâm theo sau. Mụ không dám chậm trễ vì sợ toà nhà sập xuống. Điền Tú Linh thì đầm đìa nước mắt, đi sau cùng.

Đường hầm tối đen như mực, lạnh lẽo rợn người. Mọi người chân tuy bước nhẹ mà vẫn lắng tai nghe ngóng, không rõ Nhị phu nhân ở đâu, chỉ sợ đường hầm sập thì chết hết.

Sự yên tĩnh tuyệt đối trong con đường hầm quanh co, như kéo dài cảm giác kinh hoàng, chết chóc của mọi người. Một hồi lâu, trước mặt thấy có ánh sáng ban ngày, biết rằng đã đi hết đường hầm, mọi người càng gấp bước chạy vội thoát ra ngoài. Như trút được phần nào kinh hãi, người nào người nấy thở phào, ngơ ngác nhìn.

OoO

Phía trước là một toà nội viện, mỗi bề rộng chừng năm mươi thước. Giữa khoảng nền cao, một bà già đầu tóc trắng như bạc, mặt xanh xao, nhưng không có một nét nhăn trên làn da, mình khoác áo bào đen, ngồi trên chiếc ghế bành bằng gỗ tử đàn. Bà già hơi cúi nhìn xuống, thành thử không ai thấy rõ tinh quang đôi mắt ra sao, duy chỉ nhận rõ đôi môi khép kín, xa trông như một nét chỉ đặt ngang dưới mũi, tiêu biểu cho một ý chí kiên quyết, can trường, cố chấp tuyệt đối.

Có bốn người đứng hầu sát bên. Phía tay mặt là Nhị phu nhân, đầu tóc bạc phơ. Phía tay trái là Nam Cung Nghị cụt một tay với một chân, rồi đến Tứ phu nhân Trần Phụng Trinh, đứng bên là một thanh niên tuấn tú, cỡ hai chục tuổi.

Trên bậc thềm phía ngoài, chia ra tả hữu hai bên, sắp hàng lối hơn một trăm người, áo bào đen, đầu mặt trùm mảnh the đen. Đó là toàn số 36 vị Thiên Cang, 72 vị Địa Sát.

Thoáng thấy bóng dáng bà già ngồi trên ghế, Nhâm Vô Tâm đã nhận ra là ai rồi. Chàng giật mình! Một sức mạnh tự nhiên dồn lại, chàng giật phăng tay ra khỏi tay mẹ Nam Cung phu nhân, rồi người như cái máy quỳ thụp ngay xuống rạp đầu nói:

– Tâm nhi tham bái... Thần Lão tiên bồi!

Tự nhiên Lan Cô cũng rời tay ra không giữ tay Thường Tố Ngọc. Tố Ngọc lúc đó cũng ước đoán hiểu bà già là ai rồi, lập tức hai đầu gối khép lại quỳ mọp người xuống.

Điền Tú Linh đi sau cùng, ra khỏi đường hầm thấy mấy người kia quỳ xuống thì cũng quỳ theo. Chợt ngó thấy chàng thiếu niên đứng bên cạnh Trần Phượng Trinh, nàng giật mình, buột miệng la lên:

– Thọ....!

Nghe tiếng Tú Linh la, Nhâm Vô Tâm ngạc nhiên quay lại ngó nàng. Bà già ngồi trên ghế giữa nội viện, tuy mắt vẫn như lim dim nhìn xuống, kỳ thực thì dù là một con muỗi bay ở xa ra, bà ấy cũng biết được đó là con muỗi đực hay muỗi cái. Chỉ nghe bà ta sẽ “hừ” một tiếng, Nhâm Vô Tâm giật bắn người, vội cúi đầu quay mặt đi không dám nhìn ngó Tú Linh nữa.

Bọn người vừa ra khỏi đường hầm đều lần lượt quỳ xuống trừ một mình Lan Cô. Mẹ Nam Cung phu nhân vì quá kinh hãi và xúc động nên cứ đứng thộn ra, một vài phút sau mới thụp xuống rạp đầu hành lễ.

Tới đây, bà già mới từ từ ngược mắt nhìn Lan Cô, rồi trầm giọng nói:

– Tiểu Ma nữ! Gan dạ trùm trời! Dám giả mạo tiếng nói của ta, để trộ nạt đồ đệ ta! Hừ!

Nhâm Vô Tâm biết tánh nết của mẹ vốn cao ngạo. Lo rằng một cử chỉ, một lời nói của mẹ có thể khiến bà già kia nổi giận chằng, chàng vội dùng lối truyền âm nhập mật mà rằng:

– Mẹ ơi! Bà ấy là Thiên Tâm Thần Lão! Tuổi ngoài một trăm rồi! Mẹ nên nhường nhịn một vài phen!

Trầm ngâm một chút, Lan Cô hơi khom mình rồi nói:

– Con tôi may mắn được Thần Lão thương. Tôi rất cảm kích.

Thiên Tâm Thần Lão lạnh lùng, nói:

– Vừa thoáng thấy con mụ là lửa giận của ta bốc lên rồi! Thương gì mà thương! Còn như mụ thì ma tánh đã xẹp, nhưng cường ngạo tánh vẫn còn! Đáng tức cười!

Lan Cô ung dung nói:

– Đó là tánh trời, khó đổi. Rất may là con tôi được làm đồ đệ Thái Ất Thượng Nhân! Còn phần tôi thì chưa từng thấu nhận ai làm đồ đệ, cho nên thâm tâm tôi cũng được an ủi phần nào vì chưa từng đem độc hại nơi mình truyền nhiễm sang cho ai....

Nói đến tánh trời khó đổi! Tổ rõ Lan Cô không chịu nước lếp với cả Thần Lão! Một mặt đưa Thái Ất Thượng Nhân ra để chặn họng Thiên Tâm, vì nếu như Nhâm Vô Tâm có làm điều gì lầm lỗi là do Thái Ất (chồng của Thiên Tâm) đã giáo dục, đào luyện thành. Nói rằng mình chưa nhận ai làm đồ đệ, chưa đem cái dở, cái độc hại ở mình truyền sang cho ai, tức là chê trách Thiên Tâm đã đào luyện nên một tay tàn ác như Nam Cung phu nhân để di hại cho mọi người.

Nhâm Vô Tâm tái mặt đi. Chỉ sợ câu nói của mẹ mình làm cho Thần Lão nổi hung, sinh ra chém giết thì khôn.

Chỉ thấy Thiên Tâm Thần Lão hơi cười, rồi nói:

– Học trò ta tuy có gây nên nhiều tội ác, nhưng dù sao cũng đã để cho mụ (giơ tay chỉ Lan Cô) vẫn sống gần hai chục năm qua rồi! Vả mẹ con mụ được tụ họp, hưởng phước đoàn viên. Mụ nên cảm kích học trò của ta mới phải!

Sợ mẹ mình lại nói ngang ngạnh điều gì ra, Nhâm Vô Tâm vội vã rạp đầu nói chặn cả lời mẹ đi:

– Thần Lão tiên bối dạy chí lý! Thần Lão tiên bối dạy phải lắm! Cháu....

Chợt nghe “hừ” một tiếng, Thiên Tâm Thần Lão ra lệnh:

– Tất cả né sang một bên.

Nhâm Vô Tâm vội đứng dậy dắt mẹ lui về bên. Tố Ngọc với Tú Linh cùng vái xuống rồi đứng lên. Nam Cung phu nhân ngẩng mặt nhìn sư phụ, trong lòng sợ hãi, không biết tiến đến lui ra sao!

Thiên Tâm gần giọng nói:

– Ngọc Ngạc! Ta nghĩ rằng mày sống như vậy đã quá nhiều.... quá nhiều rồi!

Nam Cung phu nhân run giọng, cúi đầu nói:

– Dạ! Đệ tử biết tội!

Thiên Tâm Thần Lão nói tiếp luôn:

– Ta muốn gia ân cho mày! Tiếc rằng ta cũng chẳng sống bao lâu nữa, nên không thể lưu mày lại, e rằng di độc!

Nam Cung phu nhân rên rỉ kêu:

– Sư phụ! Sư phụ! Nếu định giết đệ tử thì sao... không giết ngay từ... nhưng năm xưa...

Thần Lão lạnh lùng nói:

– Đó là điều rất lầm lỗi của ta!

Nam Cung phu nhân cuống lên, vừa khóc vừa la:

– Tội đệ tử đáng chết! Nhưng chết ở dưới tay sư phụ thì đệ tử không nhắm được... mắt!

Từ giọng lạnh lùng biến sang giọng bí mật:

– Thế à! Ta không tin rằng trừ ta ra, số người có mặt tại đây không ai giết nổi mày!

Vừa nói vừa đưa mắt nhìn Tố Thủ Lan Cô.

Lan Cô cười nhạt, nói:

– Thần Lão vừa dạy rằng Nam Cung phu nhân có ơn to với mẹ con tôi. Vậy mẹ con tôi đâu dám giết một vị là cao đồ của Lão tiên bối.

Câu nói của Lan Cô khiến Nam Cung phu nhân lạnh ớn cả óc, rõ ràng là chê trách và lên án Thần Lão không quyết tâm giết đồ đệ.

Thiên Tâm vờ như không nghe tiếng, sẽ đưa mắt nhìn Nhâm Vô Tâm. Chàng nghĩ thầm, đến như Thái Ất mà còn tránh không muốn tự tay giết học trò của tình nhân nữa là mình. Nghĩ vậy chàng tăng lời ngoảnh mặt ngó đi chỗ khác.

Thiên Tâm quay sang bên cạnh bảo với Nhị phu nhân:

– Tụi mày đều là hàng dưới! Không nên phạm thượng! Hãy hỏi xem trong hàng Thiên Cang Địa Sát có ai muốn ra tay chẳng?

Nhị phu nhân cúi đầu nói:

– Thưa! Nhưng người ấy đã mất hết ký ức, không nói năng được vì cấm khẩu. Thiết nghĩ không ai... ra tay được....

Thần Lão gật đầu, nhìn Nam Cung phu nhân rồi nói:

– May mắn cho mày! Vậy là ta có thể tạm để cho mày...

Thần Lão định nói “tạm để cho mày... sống”, nhưng vì trong bụng hơi thẹn, ngập ngừng chưa kịp nói ra, thì bỗng có tiếng một thiếu nữ, quát lên:

– Khoan đã! Có tôi đây để giết nó!

Mọi người choáng cả lên, vội nhìn ra! Một thiếu nữ áo xanh, nhan sắc tuyệt trần, tay xách bảo kiếm từ nóc viện bay vụt xuống, lẹ như gió. Thần Lão hơi nheo mắt, hỏi Nhị phu nhân:

– Con bé kháu khỉnh quá! Nó là học trò ai vậy?

Nhị phu nhân chỉ tay vào người đứng thứ năm trong hàng 36 vị Thiên Cang:

– Người đứng kia họ Diệp, tên Trường Thanh, đứng đầu Trung Nguyên Tứ quân tử. Còn người con gái này là Diệp Sương Y, con gái của Trường Thanh. Nàng quyết tâm cứu cha nên từ lâu đã bí mật xin vào làm tỷ nữ cho Trần Phượng Trinh!

Thần Lão gật đầu, cười:

– Chí và hạnh đều đáng khen lắm! Đờm khí càng đáng phục!

Bỗng hát hàm, lớn tiếng hỏi:

– Diệp Sương Y! Võ nghệ mi được bao nhiêu mà dám nghĩ đến việc giết đồ đệ của ta?

Mặt lạnh như sương, Diệp Sương Y tay lắc lắc thanh bảo kiếm, giơ lên.

Thần Lão cười nhạt hỏi:

– Đủ giết chẳng?

– Tiên bối uống mang danh là thế ngoại cao nhân! Đối với một tên

nghiệt đồ làm hại nhân gian, đã không dám tự tay giết đi. Nhưng còn võ công của nó, lẽ nào lại không thấu hồi về ư?

Lời Diệp Sương Y như đánh như thép, mắt nàng quắc lên như muốn phun ra lửa. Thiên Tâm Thần Lão tím mặt lại, có vẻ lúng túng.

Một tia hy vọng sống thoát vừa loé lên trong thâm tâm của Nam Cung phu nhân, bỗng bị Diệp Sương Y dập tắt liền. Mụ ước quá, nếu không ở trước mặt sư phụ thì chỉ một cánh tay của mụ cũng đủ đập cho nàng nát ra như bùn. Đột nhiên Thần Lão cất giọng rắn như thép, lạnh như tiền, rít răng, nói:

– Diệp Sương Y! Ta tình nguyện thấu hồi võ công của học trò ta, mặc tình cho mày giết nó! Nhưng...

Bà gần từng tiếng nói:

– Nhưng cái thù giết đồ đệ ta ấy, ta quyết phải báo...!

Diệp Sương Y ngạc nhiên, gật đầu:

– Lẽ ấy tự nhiên! Giết người thường mạng! Diệp Sương Y này, võ nghệ dù kém, nhưng gan dạ chẳng kém. Không trốn chạy đâu!

– Được lắm!

Chưa dứt tiếng, Thần Lão vụt đứng lên! Không ai kịp nhận rõ động tác ra sao đã thấy bà già tới trước mặt Nam Cung phu nhân, và tay phải đặt lên đúng nơi thóp phía trên trán của mụ. Một tiếng “rú” rùng rợn nổi lên, Nam Cung phu nhân quay đi một vòng, ngã lăn ra, người run bắn lên, mặt xám lại như tro.

Về mặt Thần Lão lúc đó so ra còn đau khổ hơn Nam Cung phu nhân. Thần Lão thấu tay về, lùi lại hai bước. Trên dưới trong ngoài lặng lẽ như tờ!

Một lúc sau, Thần Lão mới nói:

– Sương Y! Còn đợi gì nữa! Hạ thủ mau!

Diệp Sương Y hơi ngạc nhiên, nghĩ thầm:

– Việc đến nước này! Đến đây hay đến đó!

Nàng nghiêng chặt hàm răng, bỗng thọc tay vào tận lần áo trong của Nam Cung phu nhân, lấy ra một chiếc bình bằng ngọc, có đề chữ “Tĩnh tửu thang” tức là thuốc bí truyền giải mê, khôi phục lại ký ức. Tay cầm

chiếc bình, mắt nhắm nhìn, bụng nghĩ nếu như thuốc này mà khôi phục được ký ức cho cha và mọi người thì cũng nên sinh phúc tha chết cho mẹ Nam Cung phu nhân. Nàng hơi do dự, miệng mấp máy định nói gì lại thôi!

Bỗng nhiên Thần Lão đưa tay vẫy một cái, chiếc bình ngọc thoát khỏi tay Sương Y. Thần Lão đón cầm lấy, mỉm cười nói!

– Tốt lắm! Ta sẽ cứu tỉnh bọn Thiên Cang Địa Sát, rồi thả cả đi!

Diệp Sương Y cao giọng nói:

– Khoan đã! Đợi tôi giết Nam Cung phu nhân, Thần Lão báo thù, giết tôi xong rồi sẽ cứu tỉnh các người kia sau. Như vậy sẽ tránh khỏi một cuộc tranh chấp thứ ba, đổ máu vô ích!

Thần Lão nói:

– Một mình người làm thì một mình người chịu! Can gì đến các người kia! Người cứng đầu cứng cổ vừa chứ!

Diệp Sương Y như không để ý đến Thần Lão nói. Nàng cúi đầu nhìn Nam Cung phu nhân mà rằng:

– Lúc này mẹ là phế nhân! Nếu ta giết mẹ thì không đáng là anh hùng! Nhưng nếu để mẹ sống thì bao nhiêu oan hồn bị mẹ giết uống, không sao nhắm mắt được... Chao ôi....!

Nam Cung phu nhân lúc đó hết hy vọng sống, gay gắt giọng mà rằng:

– Mi không dám giết ta, ấy là sợ sư phụ ta báo thù! Mi là đồ tham sống sợ chết!

Diệp Sương Y nghĩ thầm:

– Cố nhiên là sư phụ mi không để ta sống!

Nghĩ vậy, mặt nàng thảm đạm, đưa mắt nhìn Nhâm Vô Tâm. Chàng rung mình nghĩ thầm rằng, nếu luận về đởm khí, phách lực và lòng nghĩa hiệp, thật mình còn thua nàng. Đột nhiên thấy nàng cau mày, cất giọng trầm nghị:

– A! Người khác dám chết! Lẽ nào ta lại...!

Lưỡi gươm loáng lên một cái như chớp, đâm thẳng một nhát!

Một tiếng rú lên, mũi gươm xuyên suốt qua ngực Nam Cung phu nhân, máu tươi phun ra giữa những tiếng rú theo của mọi người. Thực không ai ngờ rằng Thần Lão đứng ngay bên cạnh mà lại để mặc không cứu Nam Cung phu nhân.

Vụt cái lưỡi gươm của Diệp Sương Y lại loáng lên. Tay nàng lật một cái đưa thẳng mũi gươm vào cổ! Nàng tự sát! Mọi người lại rú lên, hàng mấy trăm con mắt bị hoa lên... chỉ thấy đánh nhoáng một cái lẹ hơn chớp, cổ tay nàng bị bàn tay Thần Lão chụp giữ, không cựa được!

Diệp Sương Y đỏ mặt lên, quát hỏi:

– Ta giết người thì ta đền mạng! Còn muốn gì nữa!

Thiên Tâm Thần Lão cười mà rằng:

– Lão chỉ có một mình nó là đồ đệ, nay bị người đâm chết. Người đền mạng bằng cách tự sát ư? Không được! Chưa đủ để đền mạng cho học trò ta!

Diệp Sương Y thản nhiên buông tay cho thanh gươm rớt xuống đất kêu “xoảng xoảng”, đoạn vươn cổ lên đợi...

Thần Lão cười khanh khách, nói:

– Hạ chỉ dễ dàng quá, lẽ chuyện thế thôi ư? Ha ha! Ta phải hành hạ, đầy ải người kỳ cho tới khi hai tay ta buông xuôi, hai mắt ta nhắm lại... Ha... ha...

Nhâm Vô Tâm thấy Thần Lão dụng ý độc ác quá vừa toan tiến lên để can, ngăn mục chớ quá tàn nhẫn. Chợt có tiếng vo ve như ong bay, nói vào tai rằng:

– Không có chuyện hành hạ đâu! Con bé kia sẽ là nàng dâu họ Đường! Hà... hà... Mục Thần Lão định thu nó làm đồ đệ, truyền thụ công phu võ nghệ cho, tức là thay thế kẻ hương khói đèn nhang sau này. Vậy mặc họ với nhau, con hãy dời khỏi đây mau... chớ lồi thoi dính líu vào việc riêng người ta...!

Nhâm Vô Tâm nhận rõ là tiếng của ân sư Thái Ất Thượng Nhân. Chàng ngơ ngác nhìn quanh, không thấy bóng ân sư đâu cả. Chợt mắt chàng tiếp xúc với mắt Điền Tú Linh. Bốn tia mắt giao nhau, nẩy điện! Chàng cảm thấy rùng mình...

Tiếng Thái Ất Thượng Nhân lại nổi lên, vi vu như rớt vào tâm não

chàng:

– Súc sinh kia! Đó là vợ Nam Cung Thọ, từng có cưới xin dàng hoàng! Mà dám quyến rũ nó chẳng?

Chàng đưa mắt nhìn Nam Cung Thọ, lại nhìn Thiên Tâm Thần Lão, tự nhiên cảm thấy lạnh toát cả người. Vội nắm lấy tay mẹ kéo đi, chạy quáng chân lên cổ!

Tiếng Thần Lão quát gọi:

– Nhâm Vô Tâm! Quay trở lại!

Hình như không nghe tiếng Thần Lão gọi, Nhâm Vô Tâm đương chạy, bỗng kéo tay mẹ nhảy phóc lên nóc mái. Tố Thủ Lan Cô ngạc nhiên hỏi:

– Vô Tâm à! Con sợ hãi cái gì... chứ?

Chàng bủn rủn cả người! Thực ra chàng không sợ Thiên Tâm Thần Lão! Chàng có nghe thấy tiếng Thần Lão gọi đâu! Thực ra lúc đó tâm hồn chàng vang vang lên, phảng phất như có tiếng Điện Tú Linh và Diệp Sương Y đương gọi theo... Chàng cảm thấy ớn lạnh óc!

Nghe tiếng mẹ hỏi, chàng giật mình, ấp úng nói:

– Mẹ! Mẹ dắt con...! Con bải hoải cả tay chân rồi, không chạy được nữa...! Chạy... mau...!

Tố Thủ Lan Cô kinh hãi, không hiểu vì sao con mình bỗng hoảng hốt đến như thế.

“Mẫu tử tình thâm”, thấy con cuống lên cầu cứu, Tố Thủ Lan Cô vội nắm chặt lấy tay con, bất giác gia tăng bước chân. Trong nháy mắt, hai mẹ con buông mình đi như gió, như chớp... biến dạng...!

===HẾT===